

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

ZA JIMA I KLINCE

Melika Salihbeg Bosnawi, književnik
Jimu, vizualnom umjetniku

Dragi Jim,

Salam! Tebi nije bilo dosta imati papir i boje; ti si bio i u potrebi za zidom; također.

Tvom slikarstvu, nije bila dostatna njihova duša, i tvoja vlastita duša, ono je bilo u potrebi i za mojom dušom; također.

Meni, nije bilo dostatno pisati o vašoj "Lebdećoj Kući"; bilo mi je neophodno i plakati, prije svega.

Jer, meni je bilo neophodno isprati vodom što je izvivala iz mojih očiju taj korak koji ste napravili iz razbijene slike svijeta na cjelinu zida. Jer, ja sam se bojala, bila sam prestravljena, da će vašim slikama od sada nedostajati taj dio, predodređen, vašim performansom, da ostane iza, jednom kada se vaša izložba zatvori, i neko grub dođe da ga opere, kao prljavu fleku na zidu, tu vašu žutu . . . ja se nikada ne bih usudila imenovati je . . . dođe, nisam li rekla?

. . . i izbrisati i očistiti je kao prljavu mrlju, jednom kad zatvoriš svoju izložbu, ne brinuć, ne mareć, ne bivši više u potrebi za mnom, i novi prazni grubi zid bude stajao ispred moje duše, lebdeć između te kuće u kojoj je živjela neko vrijeme sa vašim dušama: Jimovom i Mihaninom, Emirovom, Hajrinom, Elvinovom, Merisinom i Azemininom, i Aldinovom dušom, i Amrinom . . . vašim dušama, nisam li već rekla? I ovaj oprani zid, zbog čijeg čistećeg performansa se moje suze već izlijevaju van poput kiše, još jednom dokazujući da u ovom svijetu ne postoji ni jedna jedina kuća u kojoj je meni dopušteno, od grubih, da stanujem.